

**Sfânta Iuliana
din Lazarevo**

Ocrotitoarea familiei

Volum coordonat și
tradus din limba rusă
de Natalia Lozan

București

 editura
ORTODOXIA

după un timp, a revenit singură pentru a aduce mulțumire.

Astfel de cazuri ne întăresc și pe noi în credință, făcându-ne să-i sprijin și pe alții care caută atât vindecare, cât și sporire duhovnicească.

Cuprins

Cuvânt înainte 5

Viața Sfintei Iuliana din Lazarevo scrisă de fiul său . 9

Minuni ale Sfintei Iuliana din Lazarevo consemnate în anii de după adormirea sa

Durerea cumplită de dinți 53

Oprirea unui mare incendiu 54

Vindecarea unei răni infectate 55

Vindecarea unei femei oarbe 56

Vindecarea unui băiat orb și paralizat 57

Vindecarea mâinii 58

Vindecarea unui grav bolnav 59

Minuni ale Sfintei Iuliana din Lazarevo din timpurile noastre

“De ce deznădăduiești așa de ușor?”	65
Disparația durerilor	67
Vindecarea unei răni grave la picior	69
Ajutor la o sarcină dificilă	71
Vindecare de cancer	73
“Fiul tău va începe să meargă!”	74
Vindecarea rănii de la deget	76
Icoana Sfintei Iuliana a scăpat din incendiu	78
Ajutor în nașterea de prunci	79
Buchetele de flori	81
Durerea de dinți	84
Vindecarea unor soți de encefalită și de angină ..	85
Salvarea unei familii de patima alcoolului	87
Ajutor pentru o familie fără copii	90

“Cum e posibil ca mama să-și omoare propriul copil?”	92
Prosopul brodat	95
Salvarea din depresie	98
Ajutorul Sfintei Iuliana	101

**Viața Sfintei
Iuliana din Lazarevo
scrisă de fiul său**

Binecuvântează, Părinte!

Binecuvântat este Dumnezeu Tatăl Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor celor văzute și nevăzute.

Binecuvântat este Unul-Născut Fiul Său, Cuvântul lui Dumnezeu, cel fără de început și veșnic, Care din Tatăl S-a născut, Dumnezeu din Dumnezeu, născut mai înainte de veci, Puterea cea stăpânitoare prin Care toate s-au făcut.

Binecuvântat este Sfântul Mângâietor și de viață dătătorul Duh, care de la Tatăl purcede și S-a arătat oamenilor prin Fiul; Treimea cea de o ființă și nedespărțită, trei Persoane ce una în ființă sunt, o slavă, o ființă și o neschimbată împărăție. Ființă fără de început, un Dumnezeu făcător și stăpânitor și păzitor al tuturor veacurilor, pe Care

puterile cerești Îl binecuvântează și cetele îngerești Îl slăvesc.

Îi mulțumesc acestui Bun și Multmilostiv Dumnezeu, eu, cel nevrednic și păcătos și, deși nu sunt în stare să preaslăvesc bunătatea Sa, Îi aduc această mărturisire a mea și mă rog să-mi asculte rugăciunea în ziua în care-L voi chema și să dăruiască cuvinte buzelor mele pentru a putea grai despre această viață cuvioasă, plină de strălucire duhovnicească.

Aducându-mi aminte de mama mea, de viața sa plină de virtute, de faptele ei cele sfinte, de milosteniile ei, de postirile și metaniile, de priveghe-rile de toată noaptea, de lacrimile vărsate și de rugăciunile înălțate, dar și toate celelalte virtuți, mi-e teamă să le dau uitării și tăcerii. Îmi aduc aminte de sluga cea nevrednică care a îngropat în pământ talantul său și nu a dat dobândă Stăpânului său și nu vreau să procedez asemenea.

Nu mă oprește faptul că cineva, auzind aces-tea, ar crede că încerc să înșel, că ceea ce am scris nu este adevărat, deoarece sunt fiul ei.

Însă există Dumnezeu, Cel Care cunoaște toate lucrurile chiar mai înainte de facerea lor și care știe că nu mint, căci grăiesc adevărul după cum l-am văzut cu proprii mei ochi și l-am simțit cu propri-

ile mele mâini, dar dacă cineva dintre cititori nu va vrea să creadă acestei istorisiri, Dumnezeu să-l miluiască, căci judecând oamenii după sine însuși, nu știu să vadă adevărul lucrurilor.

Iar dacă unii vor vrea să verifice adevărul des-pre cinstita și evlavioasa viață a sfintei mele mame Iuliana, să-i întrebe pe cei ce au slujit-o și pe vecinii dimprejur despre viața sa curată pe care a dus-o din tinerețe, căci sunt mulți care o știu și și-o amin-tesc pe Fericita Iuliana și cunosc lucrările și faptele sale de virtute. Dacă locurile unde a trăit Fericita Iuliana ar avea gură, nu ar înceta să vorbească des-pre lucrările și faptele sale de virtute, căci ea cu adevărat a urmat viața și virtuțile sfinților care mai înainte au fost bineplăcuți lui Dumnezeu.

Cum aş putea să vorbesc despre cele care sunt mai presus de mine, fiind un păcătos și greu de minte? Fie ca pana mea să fie îndreptată de sufletul curat și milostiv al mamei mele, să mă îndrume pe mine fiul ei după trup, iar în duh rob, o stârpitură nefolositoare care a îndrăznit să scrie ceva des-pre ea. Iar pe voi, cititorilor, vă rog să nu atrageți atenția la neajunsurile acestei lucrări.

Este necesar să relatez de la început cine erau părinții săi, unde și cum a trăit și cum a trecut la cele veșnice. Toate acestea ne sunt cunoscute nouă, copiilor săi, nouă, mai degrabă robilor săi, căci nu

sunt vrednic a mă numi fiu al unei asemenea sfinte femei de vreme ce nu i-am urmat virtutea.

Deci vă voi relata o minunată istorie despre ceea ce s-a întâmplat în familia noastră.

În zilele evlaviosului țar și marelui cneaz Ivan Vasilevici a toată Rusia trăia la curtea sa un om credincios și iubitor de săraci pe nume Iustin Ne-diurev. Avea o soție care era, la fel ca și el, de Dumnezeu și de săraci iubitoare, pe nume Ștefanida, fiica lui Grigorie Lukin din ținutul orașului Murom. Ei au trăit plini de evlavie și de virtute, având mulți fii și fiice, multe bogății și mulți robi. În familia lor s-a născut Fericita Iuliana.

Pe când avea șase ani, mama ei a părăsit această viață, iar Iuliana a fost luată de bunica sa, o văduvă pe nume Anastasia Lukina, soția lui Grigorie Lukin, fiica lui Nichifor Dubenschi. Astfel, Iuliana a ajuns la Murom. Bunica a crescut-o în evlavie și virtute timp de șase ani.

Când Iuliana avea doisprezece ani, bunica sa a părăsit această viață, încredințând-o pe nepoată, fiicei sale, Natalia Arapova, soția lui Putin Arapov, care avea opt fiice și un fiu.

Fericita Iuliana a fost cuprinsă de dragoste de Dumnezeu și de Preacurata Sa Maică de la o vârstă fragedă. Era plină de respect și supusă față

de mătușa și verișoarele sale, străduindu-se să petreacă în rugăciune și tăcere. Se dăruia cu dragoste rugăciunii și postului, fapt pentru care era adesea dojenită de mătușa sa și batjocorită de ceilalți membrii ai familiei. Adesea îi spuneau:

- Ești o proastă, ești atât de tânără, de ce-ți omori trupul și-ți distrugi frumusețea?

În general, Iuliana se străduia să fie ascultătoare și supusă tuturor. Având din copilărie o fire delicată, tăcută, liniștită și smerită, se străduia să evite distracțiile și jocurile gălăgioase. Fiind silită de copiii să participe la jocurile lor, ea găsea motive pentru a se eschiva.

În schimb, îi plăcea să toarcă și să brodeze, astfel încât lumânarea din odaia ei nu se stinge nici noaptea. Avea grijă de orfani, văduve și neputincioși, oferindu-le diverse lucruri de care duceau lipsă, îi îngrijea pe cei bolnavi, așa încât toți erau uimiți de înțelepciunea și evlavia sa.

Cea mai apropiată biserică era cam la două versete de ei, așa încât, cât a fost mică, nu a avut ocazia să meargă la biserică pentru a asculta cuvântul lui Dumnezeu sau să primească un cuvânt despre mântuire de la un preot. Era îndrumată întru virtute de înțelepciunea pe care o avea, după precum spunea Sfântul Antonie cel Mare: *Cei ce au*

o minte sănătoasă nu au nevoie de Scripturi. Dreptatea acestor cuvinte le-a adeverit prin viața sa: fără să studieze cărți și fără să aibă îndrumător, încă de mică, a împlinit toate poruncile lui Hristos și, precum o nestemată de mare preț, a strălucit în mijlocul mlaștinei. Și-ar fi dorit să audă cuvântul lui Dumnezeu, dar cât a fost mică, acest lucru nu a fost posibil, iar pentru faptele sale bune era batjocorită de cei neștiutori.

Totuși, strălucirea soarelui nu poate fi ascunsă, nici de cea mai adâncă groapă. Ea părea o stâncă de neclintit, râurile treceau pe lângă ea, vânturile băteau, dar nu puteau s-o clatine. Precum și Apostolul ne spune: *Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? (Rom. 8, 35), iar Proorocul David spune: Cei ce se încred în Domnul sunt ca Muntele Sionului. Nu se va clătina în veac și Nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta dreptilor, ca să nu-și întindă dreptii întru fărâdelegi mâinile lor (Ps. 124).*

Când Fericita Iuliana a împlinit șaisprezece ani, s-a căsătorit cu Gheorghe Osorin, un nobil bogat ce trăia în regiunea Murom și au fost cununați de Preotul Patapie ce slujea în Biserica Dreptului Lazăr, prietenul lui Dumnezeu.

Preotul i-a învățat cum trebuie să trăiască soțul

și soția după predania Sfinților Părinți, le-a vorbit despre rugăciune și post, despre milostenie și alte fapte bune. Fericita Iuliana a ascultat cu mare atenție și râvnă cuvântul cel dumnezeiesc, pentru ca aceste învățături, căzând în pământ bun, să crească și să înmulțească, nu doar să le cunoască, dar să le și trăiască.

După ce au primit aceste învățături și au luat binecuvântare, au plecat în casa socrului ei, Vasile. Socrul ei era un om bogat și cunoscut la curtea țarului, iar soacra sa era și ea dintr-o familie bună și învățată. Aveau un fiu și două fiice, multe sate și robi precum și multe alte proprietăți.

Soacra, văzând că are parte de o noră deșteaptă și plină de virtuți, pricepută la multe lucruri bune, s-a bucurat și i-a dat slavă lui Dumnezeu, încredințându-i Iulianeii conducerea gospodăriei.

Iuliana era foarte ascultătoare și supusă lor, nu le ieșea niciodată din cuvânt, nici nu-i contrazicea, ci îi respecta foarte mult și îndeplinea fără cârtire toate câte îi spuneau să facă, așa încât socrii ei se minunau și o respectau mult. Atunci când rudele sau altcineva o încercau cu diferite întrebări și discuții, ea dădea la fiecare întrebare un răspuns potrivit și plin de înțelepciune, astfel încât toți se minunau de bunul său simț și slăveau pe Dumnezeu.

Încă din tinerețe, Fericita Iuliana avea obișnuința să se roage în genunchi lui Dumnezeu în fiecare seară și să facă o sută sau mai bine de metanii și abia apoi să se culce. De asemenea, în fiecare dimineață când se trezea, se ruga mult Domnului și îl învăța și pe soțul ei să facă la fel, căci, după cum spune marele Apostol Pavel: *Ce știi tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? (I Cor. 7, 16)* și către soț la fel zicând. Și iarăși: *Dacă însă te vei însura, n-ai greșit (I Cor. 7, 28)* și *Cel ce își mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită și mai bine face (I Cor. 7, 38).*

Fericita Iuliana era mahnită că nu a reușit să se învrednicească de chipul vieții feciorelnice, dar totodată cunoștea învățătura Apostolului: *Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare (I Cor. 7, 27), femeia este legată prin lege și nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; ea se va mântui prin nașterea de prunci, dacă s-a ținut stăruitor de tot ce este lucru bun (cf. I Cor. 7, 39; I Tim. 2, 15; 5, 10).*

Din alte cărți cunoștea că există viața călugărească și cea a mirenilor, celor din urmă le este îngăduit să se căsătorească și să mănânce carne, dar în rest trebuie să împlinească celelalte porunci ale lui Hristos exact ca monahii. Poți să trăiești în lume și să fii plăcut lui Dumnezeu. Și nu oricine alege calea monahală se mântuiește, ci cel

care împlinește cele ale călugărului și, dacă cineva trăiește în lume cu o soție și împlinește legea, este mai bun decât un călugăr care nu a împlinit toată legea și un mirean virtuos este o minune în lume.

Așa cugeta Fericita Iuliana, considerând că trebuie să împlinească alături de soțul său toate poruncile Domnului Iisus Hristos. Nu lăsa nici măcar o seară să treacă fără rugăciuni îndelungate, așa încât îi rămânea foarte puțină vreme pentru somn, iar dimineața se trezea devreme și îl slăvea din nou pe Dumnezeu.

Atunci când soțul ei era plecat în slujba Țarului pentru un an sau doi sau chiar și mai mult, petrecea și mai mult în rugăciune, lumânarea din odaia ei nu se stingeă toată noaptea, lucra cu mâinile, iar mintea și-o înălța către Dumnezeu. Cele lucrate le oferea săracilor sau pentru construirea bisericilor.

Se străduia să facă multă milostenie, însă fără ca să cunoască socrii săi. Singura care știa era o tânără slujnică prin care trimitea milosteniile celor nevoiași. Făcea aceasta noaptea pentru ca să nu se afle. După cum ne spune Sfântul Evanghelist Matei și Însuși Hristos Domnul: *Când faci milostenie, nu trâmbița înaintea ta..., să nu știe stânga ta ce face dreapta ta și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție (Matei 6, 2-4).*